

Колко се радвам, че ще ми се изминат
 празниците: та кога вметаме родит' в редни
 не добрите де си майке и аз тропам!

Че каква хайдушка дружина сме ние! Хайде, момчета! Горе главата! Я, запъйте нъкоя стара, отъ времето на Вельо войвода... Ехъ, веднажъ сме излѣзли и ние на Балкана...

Момчетата (запъватъ тихо).

Излѣзла е бѣла Рада,
 на планина, на ройнина,
 та побила три байрака:
 първи зеленъ, втори червенъ,
 а пъкъ трети бѣло сукно...

(Ботевъ ее лута отъ скала на скала, не може да се нагледа, нарадава, на ширнитѣ родни хоризонти).

Ботевъ. Момчета, отворете байрака... Нека се развѣе още веднажъ сърмениятъ левъ отъ върховетѣ на гордия Балканъ... Нека го видимъ да се вѣтрѣе измежду буконитѣ дървета, патогава да умремъ. Очитѣ ни нѣма да останатъ отворени!

(Единъ отъ бунтовницитѣ отвива знамето, което е навилъ около кръста си, подава го и казва).

Бунтовникътъ. Едвамъ го взехъ отъ ржцетѣ на Симйолу... Прѣститѣ му се бѣха вкоченили и още го стискаше... И мъртавъ го не даваше... Тѣй както му бѣше заржчалъ...

Ботевъ (оттегля се въ страни, тихо, сякашъ на себе си, загледанъ въ далечината). Надъ оня връхъ се виятъ орли... Тамъ сж тѣлата на нашитѣ убити другари... (Задавено) Кириле, братко... Вмѣсто ти на мене, азъ ще трѣбва да дира бѣло ти месо по скали, по скали и орляци, черни ти кърви въ земята, въ земята, братко, черната... (Изведнажъ трѣсва глава). Не, не... Той се е загубилъ въ гората. Никой не го е видѣлъ да падне... (Врѣща се къмъ момчетата). Братя, не губете дързостъ... И този пжтъ ги отблъсвахме. Презъ нощъта ще се опитаме да слѣземъ край дола. (Отдрѣпва се на страна съ Войновски). Колко жертви дадохме днесъ? (Шъпнатъ).

Ботевъ (сѣда всрѣдъ момчетата, край една цѣвнала шипка. Тѣ се събиратъ на купъ около войводата си, като стадо заблудени овци около овчаря). Перо, бедни другарю, кжде си раненъ?

Перо. Въ колѣното...

(Слънцето залѣзва, безбрѣжна тишина слиза надъ затихналия кржгозоръ. Далече се чува проточень и тжженъ зовъ на тржбенъ сигналъ. Момчетата се заслушватъ).

Единъ отъ бунтовницитѣ. Свирятъ за сборъ...

Ботевъ (замислено). Утре... Утре всичко ще се разреши.

Апостоловъ. Може би тази е последната ни нощъ...

Колцина отъ насъ ще оцѣлѣятъ и утре?

Ботевъ. Кжде сж Тинко, Пенчо, Илия? А кжде е Микренския Василь? Никжде не виждамъ Грѣблата... Дишкато... Троянчето...

Обретеновъ. Всички загинаха... Напраздно...

⊗ Ботевъ: А сега слезте къмъ изора, да се кажемъ
 до месита (една по една стаята и
 излизатъ)